

MED HÅP

TIL ALLE FOLK

MOTIVERE OG UTRUSTE FOR MISJON

60
YEARS
1957 • 2017

NR 4 - 2016

8

GLOBAL FOOD
GARDEN

16

ER DET DIN TUR
Å GÅ?

20

OM FYLLER
SEKSTI!

OPERASJON MOBILISERING NORGE

Tangen 11, 4608 Kristiansand
Telefon : 38 09 97 65
E - post: info.no@om.org

OM-Norge på internett: www.no.om.org
Bankgiro: 3000 14 81009
Medlem i OM: kr. 200,-/år
(par/familie kr. 300/student kr. 150,-)

Landsledere: Kari Anne og Willy André Meberg
Grunnlegger: George Verwer
Internasjonal leder: Lawrence Tong

Styret i OM Norge

Styreleder: Astrid Færden Gaare

Styremedlemmer: Ingar Bø, Steinar Kile,
Per Arild Weiby og Anne Berit Tangen

Med HÅP til alle folk

Trykk: Synkron Media
Redaktør: Huimin Kim og Kari Anne Meberg
Layout: Huimin Kim
Oversettelse/korrektur: Anne Marit Viljoen
og Anne-Berit Gomo Aanestad

Følg oss på

#omnorge

4	Leder	Finnes det fortsatt fanatikere i OM?
8	Hovedsaken	Global Food Garden
13	Internasjonale nyheter	Fremtid i en boble - av Andrew Fendrich

Logbook	16
Fra Sekondi-Takoradi, Ghana	
Intervju	18
Møt Amalie og Jonathan	
Serie	20
OM fyller 60!	

LAWRENCE TONG

Internasjonal leder

'Finnes det fortsatt fanatikere i OM?'

Spørsmålet kommer fra Lawrence Tong, OM's internasjonale leder, i siste internasjonale rapport. Han skriver:

Da jeg ble med i OM på 70-tallet, var det midt i en ideologisk era som produserte en god del ekstremister og fanatikere. Idag er disse ikke lenger velsett i våre menigheter, noe som faktisk betyr at vi overser en viktig del av historien. Naturligvis ønsker vi ikke å gi rom for religiøse ekstremister som gjør mer vondt enn godt, men vi bør alle ha et hovedfokus på Gud og det å tjene ham. Vi har mange eksempler. George Verwer har alltid vært en ambassadør for behov i alle verdens land og bærer stolt sin globale jakke (med verdenskart-motiv)! Arthur Blessitt dro med seg et stort kors verden rundt for å dele evangeliet! Selv Jesus og hans etterfølgere ble beskyldt for å være «gått fra forstanden» (Mark. 3,21); og da Paulus ble beskyldt for det samme (Ap.gj. 26:24) svarte han med å be oss følge hans eksempel. (1. Kor. 11,1 og Fil. 3,17)

Hva betyr dette for oss? Er vi forberedt på at vår tjeneste kan føre til at vi stemples som fanatikere? For mange er dette en snublesten.

Gud bruker fanatikere til å utfordre våre forutinntatte holdninger. Etter jordskjelvet i Iran i 1990, responderte OM for første gang med nødhjelp. Innad i OM skapte dette store diskusjoner: Noen mente at vårt kall var proklamasjon, ikke nød- og utviklingshjelp. Andre så dette som en stor mulighet for å utbre Guds rike, fikk tak i penger og personell og dro for å hjelpe ofrene. De var villige til å gå imot opposisjonen for å virkeliggjøre sin visjon. Idag er barmhjertighetstjenester en sentral del av vår misjon i mange land.

Så var det den gangen de ville kjøpe skip uten å ha mannskap, erfaring eller ressurser—for en latterlig ide! Etter fire tiår og fire skip har et titalls millioner mennesker fått høre evangeliet.

Tenk på India: ungdommer kjørte fra Europa i gamle lastebiler. Det tok 40 dager, og igjen – uten erfaring eller ressurser.

OMs beste historier, de som fortsatt inspirerer folk, skjedde ofte på initiativ fra overivrige fanatikere. 'Døren' inn i OM, spesielt i de første årene, var åpen for bortimot alle kristne, og appellerte ofte til de som ikke helt passet inn i formen til andre 'normale' organisasjoner, inkludert mennesker som var litt originale eller annerledes. For min egen del tror jeg ikke at jeg ville passet inn i en annen organisasjon.

Vi trenger alle typer mennesker: Folk som driver frem sin visjon med stor iver kan være vanskelige å leve med, men kan samtidig bety endringer av det slaget som gjør at vi vokser og utvikler oss. Ray Lentzsch var fanatisk når det gjaldt å forkynne evangeliet og tusenvis kom til Jesus som resultat av dette. Han var villig til å bli hånet, men hans eksempel inspirerte oss alle.

Gud blander oss med andre på en slik måte at vi sammen kan oppnå hans hensikter, bli mindre dømmende og tåle mer av hverandre, uavhengig av nivået på den enkeltes iver. I OM, såvel som i våre lokale menigheter, må vi gi plass til dem som er annerledes enn oss selv—for å skape et hjem, også for dem som tenker nytt og driver oss mot større mål.

For de litt mindre fanatiske iblant oss, la oss vokse i vår iver for Jesus. Her er noen enkle steg:

- Begynn i bønn. Jeg har hatt mange brillante ideer som etter bønn og litt tid ikke virket så gode likevel. Andre ganger har det dukket opp nye perspektiver, det er også grunnleggende viktig.
- Vår iver vokser gjennom Guds Ord, som gir oss hans perspektiv. Evighetsperspektivet forandrer alt!
- Gå og start noe et sted. La andres iver inspirere deg. Bruk tiden sammen med dem som brenner for noe fremfor de som bare prater. Og til fanatikerne, mitt råd til dere er ydmykhet. «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.» (Matt.22,37). Det er den beste fanatismen jeg kan tenke meg!

Lawrence Tong

Praia, Kapp Verde: Daniel Wang (Sentral-Asia) hjelper med å få ut landgangen.
© Copyright OM

"Herrens

frykt er ren, den varer til evig tid.

Herrens lover er sanne, de er alle sammen rettferdige."

ROMERNE. 10:15

En mann leser fra Bibelen i Lesotho.
© Copyright OM

Global Food Garden

En fremtidsvisjon

Hvordan vil morgendagens misjon se ut?

Kan vi utvikle modeller og prosjekter som gir medarbeidere fra den ikke-vestlige verden et økonomisk grunnlag? Tenk om slike prosjekter både kunne gi mottagerlandet reell hjelp og også utvides ved enkle grep?

Verden er i endring og ikke minst gjelder dette religionsutbredelse: Kirken i det globale sør vokser raskere enn i Vesten, hvor den tidligere blomstret. Dette skiftet ser vi også innen misjon, hvor stadig flere medarbeidere og misjonsinitiativ kommer fra Asia og Afrika. Følgelig er potensialet enormt for misjonsvekst gjennom medarbeidere fra det globale sør. Mange svært motiverte, talentfulle og modne kristne fra disse landene står klare til å delta i misjonsoppdraget.

Mangel på økonomiske ressurser er ofte det største hinderet for disse unge misjonsbevegelsene. Vestlige kristne er vant til at menigheter sender folk ut i misjon med lønn eller økonomisk støtte, men denne klassiske formen for finansiering vil i mange tilfeller ikke fungere i den ikke-vestlige verden. Vi tror derfor det er viktig med innovative tiltak for å skaffe nødvendige midler, slik at potensialet til våre medkristne fra andre deler av verden kan frigjøres.

Et eksempel: I løpet av de siste 30 årene har vi vært vitne til en fantastisk kirkevekst i Algerie. Hittil har over 120.000 mennesker kommet til tro på Jesus Kristus, hovedsakelig blant berberne. Nå har disse menighetene begynt å sende misjonærer til arabiske land - en historisk utvikling. Kirken i Algerie har ingen mulighet til å finansiere disse misjonærene, så hvordan kan arbeidet støttes uten å bli avhengig av utenlandsk hjelp? I OM ønsker vi å utvikle modeller og prosjekter som gjør medarbeidere fra den ikke-vestlige verden istand til å forsørge seg selv. Modellene må ha en form som er enkel å multiplisere, siden et stort antall kristne står klar til å gå ut og ta del i misjonsoppdraget. Disse prosjektene gjør medarbeidere istand til å skaffe inntekter for å dekke egne kostnader, samtidig som de legitimerer sin tilstedeværelse i landet hvor de arbeider. De unngår at lokalsamfunnet oppfatter dem som fremmede eller uvelkomne,

og i tillegg får de en plattform for tjenesten. Prosjektene hjelper arbeiderne til å gi et positivt samfunnsbidrag der de kommer. Her viser vi en modell som potensielt kan gi økonomisk støtte til mange nye arbeidstakere.

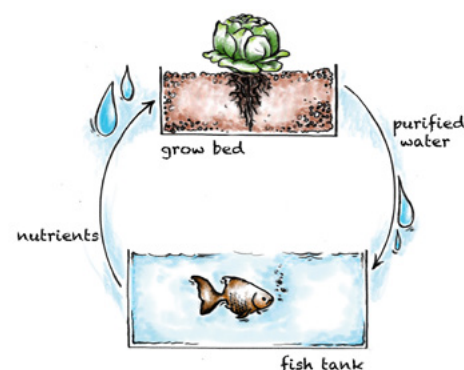
Grønnsaksdyrking nesten uten vann?

Global Food Garden («Global Mat Hage») er et system som gjør det mulig å dyrke grønnsaker nesten uten vann og helt uten jord.

I mange deler av verden er det vanskelig å dyrke grønnsaker av god kvalitet på grunn av dårlig jord og mangel på vann.

Noen steder er høyt saltinnhold i jorda et problem. Vi må utvikle nye løsninger for å sikre fremtidig næringsgrunnlag for lokalbefolkningen, og her kan Global Food Garden utgjøre et verdifullt bidrag.

Med dette nyskapende konseptet, er det mulig å dyrke grønnsaker helt uten jord og med inntil 90 prosent mindre vann enn tradisjonelle dyrkingsmetoder. Global Food Garden er derfor ideell for regioner med begrensede vannressurser eller der vann er svært kostbart. Modellen kan lett utvides, og bli en god inntektskilde, samtidig som den kan sørge for verdifulle bidrag til lokalsamfunnet i form av friske grønnsaker.

Et innovativt konsept

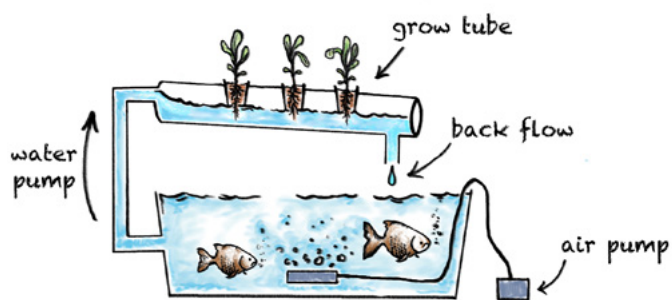
Global Food Garden er en ny type drivhus hvor grønnsaker av høy kvalitet vokser uten jord og minimalt med vann. Kombinert med en fisketank får vi det som kalles «akvaponi».

Akvaponi - hvordan fungerer det?

«Akvaponi» er en metode som kombinerer dyrking av grønnsaker med fiskeoppdrett. I en lukket vannkrets føres næringsstoffer i form av fiske-ekskrementer fra akvariet til plantene. Plantene renses vannet som igjen føres tilbake til akvariet/fisketanken. I Global Food Garden kombineres to systemer: hydroponisk og aeroponisk dyrking, som dermed blir til akvaponisk dyrking.

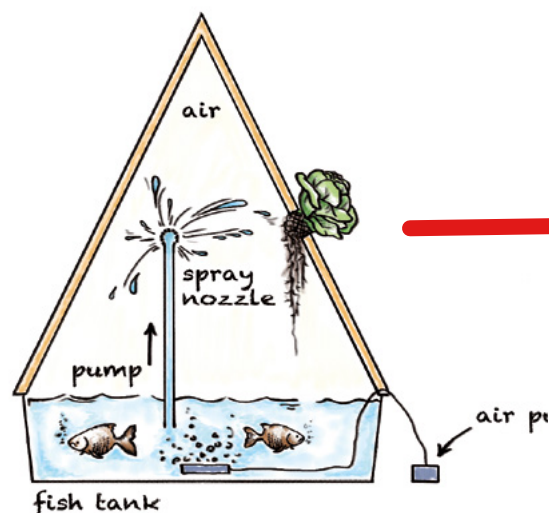
Hydroponisk dyrking

«Hydroponi» er som et akvaponisystem hvor planterøttene står i en uorganisk substans. Spirene plantes i kurver med denne substansen og plasseres i rør eller bassenger. En pumpe sørger for regelmessig tilførsel av vann fra fisketanken, og det overskytende føres tilbake til akvariet. Hydroponisk dyrking er et enkelt system med vannbesparelser på opptil 80 prosent sammenlignet med tradisjonell grønnsaksdyrking.

Aeroponisk dyrking

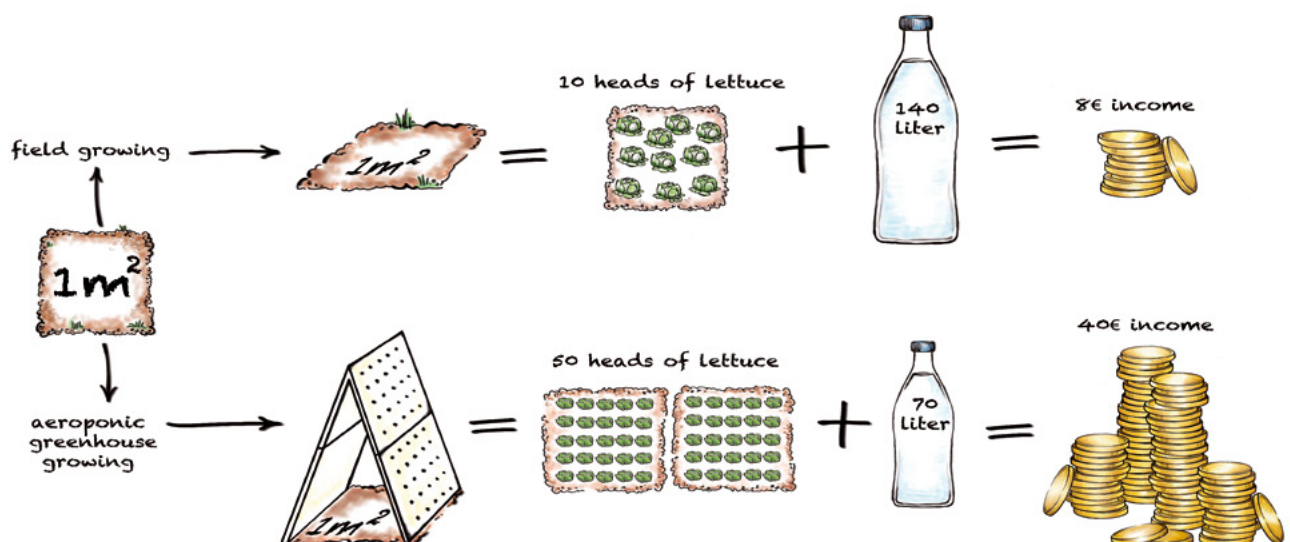
«Aeroponi» ligner på akvaponi, men her henger planterøttene fritt. Spirene settes inn i en brett med hull. Tilførsel av vann og næringsstoffer sikres gjennom regelmessig overrisling. Vanningssystemet gjør aeroponi mer komplekst sammenlignet med hydroponisk dyrking, men det er mer vann- (opptil 90 prosent) og plassbesparende.

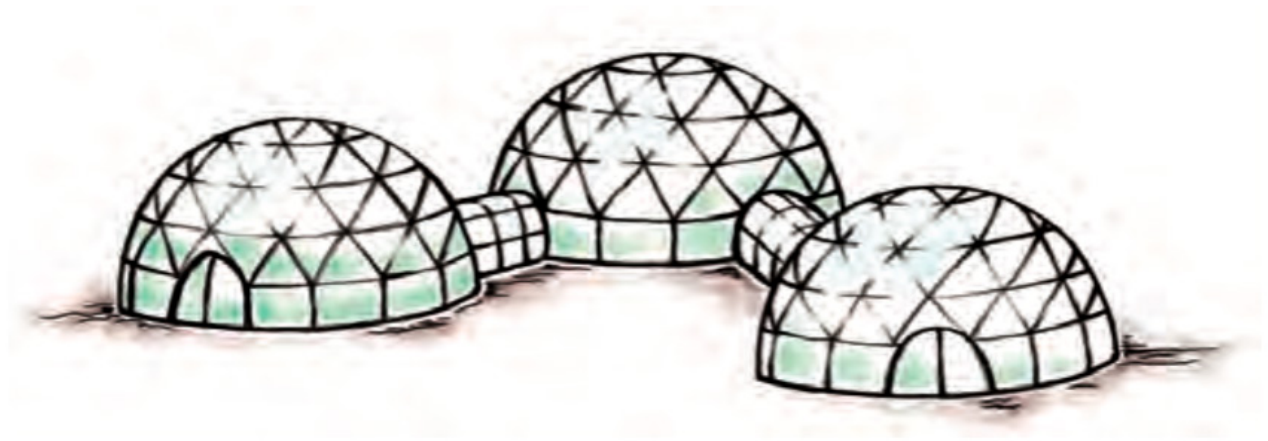

Hva er fordelene?

- Grønnsaksdyrking i Global Food Garden trenger mindre enn 90 prosent vann i forhold til tradisjonelle dyrkingsmetoder.
- Dyrkingen trenger ingen jord, men plantene får likevel alle viktige næringsstoffer.
- Ingen behov for sprøytemidler, ugressmidler eller kunstgjødsel.
- Global Food Garden gjør det mulig å oppnå fem ganger høyere avkastning på samme flate i forhold til tradisjonelle dyrkingsmetoder.
- Med akvaponi-systemet tilbyr Global Food Garden en kombinasjon av grønnsaksdyrking og fiskeoppdrett.

Hvorfor en kuppel?

Den runde strukturen gjør Global Food Garden solid og motstandsdyktig mot uvær og jordskjelv. Kuppelen er også enkel å sette opp. Når underlaget er gjort klart, kan noen få mennesker rigge den opp på to dager.

En kuppel med 20 meter i diameter gir et dyrkingsområde på over 300 kvadratmeter. Flere kupler kan kobles sammen.

Det finnes ulike deksler som kan settes over kuplene for å gi ønskede klimaforhold. Innnetemperaturen kan justeres gjennom ventilasjon eller tildekking av kuppelen, noe som tilpasses klimaet der den settes opp.

Samarbeidspartnere over hele verden

OM samarbeider med lokale partnere for å lære opp og utruste lokalbefolkningen slik at Global Food Garden kan drives selvstendig og under lokal ledelse. Vi ønsker at de som får opplæring av oss gjennomfører det de har lært, i tillegg til å undervise andre, slik at prosjektene kan utvides.

De første prosjektene er i Midtøsten og Nord-Afrika, og OM Tysklands Global Food Garden-team bistår med hjelp og råd til lokale medarbeidere og partnere.

Fremtid i en boble

Av Andrew Fendrich

Rodriek og Geraldine Snyders fra Walvis Bay, Namibia, bruker fisk for å gi noe tilbake til Gud.

Rodriek, som jobber fulltid på havna i Walvis Bay, og hans kone, ble "uoffisielt" en del av OM Namibia i 2014, da de fikk reise til Tyskland på «Akvaponi-kurs». Året etter deltok de på OMs «Love Africa» -konferanse, før de satte i gang et eget Akvaponi-prosjekt som igjen kunne gi inntekter til misjon.

Det å støtte misjonærer har vært en hjertesak for paret helt siden de giftet seg i 2007. I tillegg til økonomisk støtte, bl.a. til en barne-skole i Topnaars, et nærliggende område, har Rodriek og Geraldine hatt ønske om å gjøre mer. Akvaponi (hvor fiske-ekskremerter omdannes til gjødsel) har gitt dem en ny inntektskilde, og Snyders har forpliktet seg til å gi bort alt overskudd.

«I det tørre ørkenlandet Namibia passer Akvaponi perfekt med tanke på planteliv og bærekraftig inntekt,» sier OM Namibias landsleder, Josh Kruger. «Det meste av frukt og grønnsaker blir importert fra Sør-Afrika, noe som gir høye priser som igjen begrenser kostholdet.» Akvaponi gjenbraker ressurser: Filtrert vann resirkuleres inn i akvariet og videre derfra til plantene, og nå inneholder det næringsstoffer som igjen fører til større avling og med bare en brøkdel av vannforbruket.

"Med dagens vannmangel," sier Rodrieck, "er dette fremtiden for dyrking av grønnsaker i Namibia.

«Bobleprosjektet», som de kaller det, startet gradvis og i det små for Rodrieck og Geraldine, med en beskjeden investering av egne midler og et kuppelformet drivhus i hagen bak huset. De opplevde dette som et kall fra Gud og prosjektet passet til de midlene de hadde. Skuffelsen og tilbakeslaget kom da noen hoppet over gjerdet en natt og brøt seg inn i bobla.

De innså at de måtte flytte bobleprosjektet til et tryggere sted, men innbruddet førte også til at de måtte vurdere sikkerhetssystemene på nytt og planlegge deretter. På ordet fra Bibelen, «Det intet øye så og intet øre hørte, det som ikke kom opp i noe menneskehjerte, det som Gud har gjort ferdig for dem som elsker ham...» (1. Kor. 2,9) bestemte de seg for å anskaffe en større boble og utvide til et mye større system.

Rodrieck og Geraldine har nå fått en rimelig leieavtale på en gård utenfor byen hvor området er tryggere og arealet tilstrekkelig for en større boble. «Dette stedet er en velsignelse fra Gud,» sier Rodrieck, «og en påminnelse om at Han vil oppfylle sine løfter.»

De trenger kr. 350.000 for å finansiere utvidelsen, et stort trosskritt, men de er overbevist om at når drømmen blir realitet vil det bety en sikker inntektskilde for misjonsarbeidet.

GI EN GAVE TIL Global Food Garden

Vil du være med å gi?
Konto : 3000.14.81009
Merk : GFG

Malermester
Bjarne Andreassen tlf: 91 58 60 70
Tømmerstø, Kristiansand
maling/tapetsering/gulvlegging/sliping

THE LOGBOOK

Logos Hope
PORT REPORT
FOR PARTNERS

Med skipsbesøket i Ghana nådde Logos Hope en ny milepæl: Nå har skipet seilt rundt hele det afrikanske kontinentet! Ghana er det første afrikanske landet som har fått besøk av Logos Hope for andre gang, og besetningen gledet seg stort over å kunne få ta imot til sammen over 150.000 besøkende i de to havnebyene Tema og Sekondi-Takoradi. Målet med dette andre besøket var å «gjøre nye disipler gjennom disipler» - de lokale troende ble utfordret til å lære opp nye disipler slik de selv var blitt opplært til å være Jesu disipler.

Over vannet

En times kanotur gjennom en regnskog og ut i Tadane-elven er eneste måte å komme til landsbyen Nzulezo på. Denne landsbyen, som står på UNESCOs verdensarvliste, er en av de få gjenværende landsbyene i verden der husene er bygget på påler over vannet. Teamet fra Logos Hope brukte fridagen sin til å besøke innbyggerne her. Norske Endre var en av dem, og han skriver i nyhetsbrevet sitt: «En familie fra skipet hadde vært i landsbyen helga i forveien og hadde sett at landsbyboerne henter drikkevann direkte fra innsjøen uten mulighet til å rense vannet. Vi fikk lov av lederen for bistandsavdelingen om bord på Logos Hope til å donere bort noen vannfiltre og lesebriller mens vi var der. Utenom en kjøretur på ca. 2,5 time hver vei, hadde vi ca. 45 minutter padling

Endre Bjørå fra Norge padler over til pålelandsbyen.

i kanoer før vi ankom landsbyen. Der ble vi møtt av sønnen til høvdingen, og vi kunne presentere gavene vi hadde med. Imens en ga opplæring i hvordan de kan bruke filtrene til å få renere vann, spredte vi andre oss litt rundt omkring i landsbyen. Noen snakket med forskjellige personer i landsbyen, andre tok på seg oppgaven med å teste synet på innbyggere og donere lesebriller til dem som trengte det. Alt i alt var det en fantastisk dag.» Totalt ga teamet bort 50 lesebriller til de eldste i landsbyen.

«Da vi kom, brydde ikke folk seg stort om oss,» forteller Daniela Cala Lara fra Colombia. Hun regner med det skyldes at denne isolerte pålelandsbyen i senere tid har blitt et populært turistmål dit folk bare kommer for å se og ta bilder. Men etter hvert som teammedlemmer begynte å ta kontakt med innbyggerne, begynte holdningen å snu. Kvinnene begynte å invitere teammedlemmer hjem for å vise dem hvordan de lagde mat og servere dem lunsj. «Da vi dro, stod alle og vinket farvel til oss. De viste oss så mye varme!»

Felles innsats

Leonie Blum, et teammedlem fra Tyskland, åpnet et seminar med tema «Menneskehandel» under skipsbesøket i Sekondi-Takoradi. Hun hadde et personlig vitnesbyrd å komme med: «Jeg ønsker å dele med dere min egen erfaring med menneskehandel,» fortalte hun. Hun hadde søkt en jobb som stod avertert i en avis, men da hun hadde reist hjemmefra og skulle flytte inn i boligen ordnet av firmaet, begynte hun å ane uråd. «Boligen viste seg å være et nedslitt hospits, de andre beboerne var ikke universitetsstudenter, men narkomane og utstøtte av samfunnet. Lønna var bare en brøkdel av den jeg var blitt lovet, og det var ikke snakk om noen åttetimers arbeidsdag – det var jobbing fra tidlig morgen til sene kveld uten matpauser». Etter en uke i jobben hadde Leonie fått nok. Hun dro derfra og kom ikke tilbake igjen.

Etter møtet reiste en av de fremmøtte seg og sa: «Jeg trodde menneskehandel bare dreide seg om prostitusjon og slavearbeid, men du har åpnet øynene våre. Jeg skjønner nå at det handler om så mye mer som mange blir utsatt for».

Etterforsker Dovi Harlet fra Sekondi-Takoradi-regionen snakket om menneskehandel i Ghana og forklarte hva som blir gjort lokalt for å bekjempe det. «Vi kommer ikke til å vinne kampen mot menneskehandel kun med politiets innsats, vi trenger et nettverk av mennesker som står sammen med oss,» sa han. «Vi har begrensede ressurser, så vi er avhengige av hjelp fra dere. Derfor er vi med på å arrangere denne samlingen i dag. Denne kampen gjelder alle, og når dere kommer hjem, må dere være med på å spre budskapet». Han oppfordret de fremmøtte til å bistå lokale myndigheter for sammen å kunne bidra til å gjøre en forskjell i samfunnet.

Deltagerne lyttet nøye til det talerne sa på OM's seminar om menneskehandel.

GI EN GAVE I DAG!

Bidra til at Logos Hope kan
fortsette å seile.
www.omships.org
www.no.om.org

Oppvisning av "Nananom Traditional Troupe" ved Logos Hopes ankomst.

Sagt av lokale besøkende

«På grunn av dere har jeg fått mulighet til å kjøpe en bok jeg lenge har lett etter. Tusen takk, og kom gjerne igjen. Gud velsigne dere.»

Benjamin Enchill

«Gud har virkelig åpnet forståelsen min for verdensevangelisering og misjonsarbeid. Må Gud velsigne dere for at dere har vært her for oss.»

Ebenezer Essuman

«Dette har vært en flott opplevelse. Spesielt forestillingen "Løven, hekse og klesskapet". Den var fantastisk og mektig.» «Jeg koste meg både under forestillingen og under samtalene etterpå.»

Benjamin Koko

I tillegg til møter, turer og arrangementer, fikk besetningsmedlemmer mange gode samtaler med folk ved skranken "Gjestenes erfaringer" om bord. Leah Swineford fra USA fikk kontakt med en døv mann gjennom døvespråket. Hun forklarte evangeliet for ham, og de fikk en god samtale der de gikk dypt inn i Guds ord. Tanya Ying fra Thailand spilte piano og sang i den internasjonale caféen, og en av tilhørerne kom bort og spurte hva sangene handlet om. Tanya forklarte innholdet i sangene, og fikk samtidig delt sitt personlige vitnesbyrd. Mange ble overrasket da de fikk høre at besetningen ikke får lønn for arbeidet de gjør. Tyske Annetta Kröker forklarte at hun gjør dette ene og alene for Gud, ikke for penger, selv når det røyner på. En av de besøkende ble så rørt av dette at han bestemte seg for selv å oppgi egen vinning for Guds rikes arbeid.

Be for OM's medarbeidere i Ghana som nå skal følge opp alle kontaktene og det arbeidet som ble startet under skipsbesøket.

**KALLER GUD DEG TIL
Å TA SKRITTET UT I
MISJONSARBEID OG BLI
MED PÅ LOGOS HOPE? GÅ
INN PÅ NETTSIDEN**

**[WWW.OMSHIPS.ORG/
OPPORTUNITIES](http://WWW.OMSHIPS.ORG/OPPORTUNITIES)**

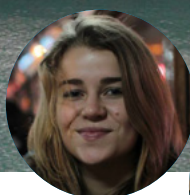
**FOR MER INFORMASJON
OM HVORDAN DU KAN
BLI MED PÅ DETTE STORE
TROSEVENTYRET.**

«Er det din tur til å ta skrittet fra Be-Gi- til å GÅ?»

- Møt Amalie og Jonathan

Introduksjon:

Jeg heter **Amalie Balevik**, jeg er 21 år og kommer fra Balestrand i Sogn og Fjordane. Jeg gikk på skoleskipet Gann i Stavanger, er nå utdannet som matros, etter 2 år som lærling på Logos Hope. Etter at jeg hadde tatt fagprøven reiste jeg ut igjen på Logos Hope, og var der i 6 mnd. til. Kom hjem fra (LH) i februar 2016.

Jeg heter **Jonathan Burt**, 23 år og baker på Tollboden bakeri. Jeg er født i England, men vokste opp litt her og der. Utdannet meg som baker/konditor/sjokolademaker/sukkerarbeider i London. Jeg var på Logos Hope i 6 mnd., fra Penang (Aug./Sept. 2015) til Tanzania (Feb./Mars -16) og jobbet på bakeriet der.

1. Hva gjør du nå?

J: Akkurat nå er jeg baker på Tollboden Bakeri i Flekkefjord, har vært det siden åpningsdagen og koser meg svært.

A: Jeg går på BIG (Bibelskolen i Grims-tad) på friluftslivs-linjen.

2. Hvilke forskjellige livsstiler har du sett, fra misjonærene om bord til lokal-folket i de landene du har vært?

J: Livsstilen på LH var at alle var der, og det var utrolig vanskelig å finne en plass

A: Og på LH kom lokalfolkene til oss, så det var ikke vanskelig å finne folk vi kunne snakke med og fortelle om Gud til. Men her heime er det sånn at du må gå ut å gjøre en større innsats selv.

J: Og jeg tror at på LH hadde du den greien at du måtte bygge opp en samtale sånn at du kan dele Guds kjærlighet på minutter. Her i Norge, treffer du gjerne folk hver dag, hvis du jobber med de f.eks. så har du ikke bare 10minutter, men mange timer/dager. Og en vil jo ikke bli uvenn, eller gjøre det vanskelig å komme på jobb igjen og ha en vanlig samtale om livet heller.

3. I løpet av tiden din på skipet, føle du at du har blitt forandret eller påvirket som har gjort at du har forandret deg som person?

A: Jeg har fått ett større hjerte for folk. Jeg legger merke til mer folk nå, og jeg har lyst å bli mer kjent med de. Og jeg bryr meg, sjøl om jeg kanskje ikke kjenner de, så bryr jeg meg om hvordan den enkelte har det. Jeg har lært meg at Gud kan bruke meg som en støtteperson til folk rundt som trenger det. Jeg tror jeg har blitt mer forandret på de djupe, kjerne tingene.

J: Jeg tror hver opplevelse hadde en

endring, som andakten på morgningen, å ta den tiden fri fra jobb, noe som er vanskelig i en «vanlig» jobb. På skipet brukte jeg tid før og etter jobb, til å være alene sammen med Gud og lese i Bibelen og be. Og så fikk jeg sjansen til å tale i 3 forskjellige kirker, den opplevelsen ved å studere for å lære vekk Guds ord til andre, var fantastisk. Så jeg opplevde å bli mer frimodig i troen min.

4. Hva var det første du gjorde når du kom tilbake fra skipet?

A: Det aller første jeg gjorde var å reise til Dave & Jo (fra OM-Norge) i Kristiansand, der jeg hadde evaluering. Det var godt å være sammen folk som vet hva LH og OM er. For selv om jeg har vært på LH så lenge, vet egentlig ikke familien og vennene mine hva jeg har vært med på. Det var også deilig å spise norsk mat å drikke vann igjen, og for ikke å glemme den friske lufta, det er jo alt gull verdt.

J: Reiste hjem og hadde 2 uker med familien i England. Så reiste jeg 2 uker til Israel, ett par dager hjemme i Flekkefjord før jeg reiste til Stavanger en helg for å besøke fetteren min. Han hadde vært i Pakistan, han reiste ut samtidig som meg, vi brukte en del tid på å snakke om alt vi hadde opplevd. Jeg spiste en melkesjokolade og en kroneis.

5. Hva var det vanskeligste med å komme tilbake og inn i rutinene igjen?

A: For meg har det vert ensomheten og det og ikke ha folk tilgjengelig hele tiden. Det og ikke ha en kirke, ikke ha en bønnepartner, eller folk en treffer jevnlig og snakker med.

J: For meg var det det samme tror jeg. Alltid noe å gjøre på LH, men når jeg kom hjem hadde jeg ikke venner som jeg kunne ringe og si: «hei, vil du være med å se en film, eller spille ett spill, finne på noe?», men nå har jeg bygget opp det fellesskapet her i Norge også. Jeg tror på den andre siden, noe av det beste med å være hjemme igjen er fjellturene og komme seg ut i frisk luft. (Amalie er enig)

6. Har du en morsom eller crazy historie?

A: Jeg var i nord Sri Lanka, og fikk være med å renske noen brønner der, jeg ble sendt ned i en brønn, som var ganske lang og djup. Jeg ble sendt ned i en rusten bøtte, som jeg måtte ha den ene foten oppi, så hadde de knytta fast et tau til bøtta, som jeg måtte holde meg i. Så var det 4-5 menn som firte meg ned. Når jeg kom ned i brønnen, skulle jeg begynne å vaske, mens de tok ut vannet. De hadde ikke koster, så de knuste kokos nøtter som hadde mye hår på seg, så vasket vi med det. Det var morsomt/crazy.

7. Har du hatt noen kultursjokk ved å komme tilbake til Norge igjen?

A: For meg har det vært at jeg føler ikke folk har tid. De har kanskje tid, men andre prioriteringer. De er så opptatt at de ikke har tid å sette seg ned og snakke. Og alt presset som kanskje spesielt ungdommer kjenner på. Jeg er en djup person, jeg liker å være ekte, ikke overflat. Det jeg har reagert på, er at folk bruker mer tid på å bygge opp fasaden enn å faktisk ta seg tid til å bryte den ned. Det har vært vanskelig for meg.

J: Jeg er overrasket over at alt trenger ett navn. Om du skal hjelpe noen å pusse opp, heter det «dugnad». Om du skal gjøre noe med/i kirka, eller gå en tur med vennene dine, så heter det «arrangement». Eller du må ha de «perfekte» stolene til huset ditt. Hjemme er det sånn: «det er en stol, du kan sitte på den, og den er god å sitte på!» Men her må du ha den stolen, fra den og den personen/butikken. Så stil/farge er viktig i Norge. Om jeg går i kirken, har alle samme stil, og kanskje til og med farge. Vet ikke om jeg kommer til å venne meg til det, men jeg håper jeg aldri blir sånn.

8. Har du noen tips til å komme fort/godt tilbake til livet i Norge, til de i samme/lignende situasjon?

A: Tror ikke det er mulig å komme fort tilbake, vi må ta tiden til hjelp. Tror det er det beste tipset, og ikke forvente at det skal gå fort, selv om det gjør det for noen. Men i stedet ha i bakhodet at det kan ta tid, og sørge for å ha gode personer rundt deg. Kanskje noen som vet hva LH/OM er.

J: Jeg tror det er rett å ha en person du kan snakke med, være helt ærlig med og ikke prøve å lure deg selv med at du har fått bearbeidet alt, før du har det. Akseptere at du er litt annerledes, enn du var før du reiste ut.

9. Har dere noen forventninger til OM-Norge?

J: Det var ikke OM-Norge som sendte meg ut. Men det jeg liker er at OM-kontoret er veldig åpent, og det er lett å finne fram til. Og det å banke på døra å si «hei», når som helst er ikke vanskelig, jeg var så heldig at jeg kom i tide for lunsj, og vi hadde en god samtale sammen. Det synes jeg var veldig bra, at jeg ikke må ha en avtale, men de var åpne nok til å ta meg i mot når jeg kom.

A: Tror ikke jeg har noen forventninger, jeg vet at jeg bare kan ringe eller besøke

når jeg vil/har behov for det og jeg vet at de bryr seg.

10. Har dere noen meninger om hvordan det er å være misjonær i Norge? For alle kristne er jo kalt til å være misjonær hvor vi er.

A: Det å være misjonær er jo ikke bare å reise ut, men du kan være misjonær på arbeidsplassen/skolen/familien. I Norge tror jeg det handler om å være åpen og tilgjengelig for folk og åpen for å dele om Gud når det passer. Ikke trenge seg på, men å se folk, bry seg, leve som Jesus, gjennom kjærlighet.

J: Her i Norge er mange sånn: «Ja, jeg kjenner Gud», de har gjerne vært gjennom konfirmasjonen, kanskje beste-foreldre/foreldre har vist de en type kristendom, så de kjenner det igjen. Pga. at de kjenner det igjen, sier de gjerne: «Oj, du er en sånn en, jeg trenger ikke høre hva du har å si». Så jeg tror fordel-en/utfordringen er å finne en måte å være misjonær uten at de kjenner det igjen ved første ord. Vi må vise at det er en nød for å nå ut med evangeliet. Jeg tror det å ha følelsen av at vi som kristne trenger å gjøre noe, på samme måte som at vi er litt taktiske i måten vi viser det på.

11. Helt til slutt, er det noe du brenner inne med, som du vil dele med OM-ere og de som får dette bladet?

J: Hvis du støtter OM, kanskje spør deg selv om det er din tur å gå ut, i stedet for å gi denne måneden? Så i stede for å støtte misjonæren, kan du være misjonæren? Er det din tur til å ta skrittet i fra Be-Gi- til å Gå?

OM begynte i 1957 med en gruppe studenter og et sterkt ønske om å dele de gode nyhetene om Jesus Kristus med verden. Fra tre studenter som brukte sommerferien i Mexiko er det nå 3400 misjonærer fra over 90 land som arbeider i 115 land og et skip.

OM fyller seksti!

Å kjenne Ham og gjøre Ham kjent

Jubileet markeres med seksti artikler om hva som har formet OM frem til i dag, publisert ukentlig fra oktober 2016 og ut hele 2017. Du finner dem på OMs internasjonale nyhetsside (på engelsk), under vignetten «60 YEARS». <http://news.om.org/60> Her er et sammendrag av de fire første artiklene.

Fra noen få studenter til 3.400 medarbeidere i over 115 land og et skip.

I løpet av disse seksti årene har hundretusener av medarbeidere vært med, over hundre millioner mennesker har fått evangeliet presentert, hundrevis av andre misjoner er startet og store pengesummer er gitt til arbeidet. Historien handler ikke om tall, men om helt alminnelige mennesker med en liten tro på en stor Gud. En rød tråd i OMs budskap er at Gud vil bruke enhver som søker Ham først, og vi er det levende eksemplet på dette.

OM og OMere ble tidlig kjent for å være radikale både i livsstil og metoder. Grunnleggeren, George Verwer, mente at et ekstra par med sko var nødvendig om man i stedet kunne trykke opp tusen traktater eller dekke utgiftene til bensin for å nå enda en landsby med evangeliet.

Etter et møte i Mexico hvor en fattig menighet hadde gitt en generøs gave til arbeidet, spurte han pastoren om han hadde dress (det hadde han ikke). «Jeg har mer enn nok av klær,» sa George og tok av seg dressen, ga den til pastoren og kjørte avgårde. Da han kom hjem til teamhuset rundt midnatt var han kun iført undertøy. Dette var ganske typisk.

Det meste av strategien handlet ikke om langtidsplanlegging, men heller om at Gud brukte omstendigheter til å forme oss og forberede oss for ting som var umulig å forestille seg. Menneskelige feil ble begått, muligheter tapt, relasjoner brutt, og likevel – Guds nåde var overveldende og er blitt en del av vårt vitnesbyrd.

Artiklene til sekstiårs-jubileet vil ha stor variasjon fordi OM har en komplisert historie. Man kan si at hvis OM var et kjøretøy – og vi har hatt noen tusen – så ville den hatt en stor gasspedal og et bittelite bakoverspeil. Vi er mennesker som ser fremover og regner med Guds løfter.

Verwer-familien i Calcutta 1972

Grunnleggeren, George Verwer

Hvem ville tenkt seg at en populær ledertype og stormunnet tenårings, mest opptatt av jenter, i løpet av noen ganske få år skulle legge fundamentet for en internasjonal misjonsbevegelse? George Verwers OM-historie begynte da Dorothea Clapp, en dame i New Jersey (USA) satte ham på bønnelista og ga ham et ny-testamente.

To år senere tok han imot Jesus på et Billy Graham-møte. Fru Clapp hadde også bedt om at George skulle bli misjonær, men ante ikke at dette kom til å skje så raskt. George var nå blitt 16 år og elevrådsformann. Han vitnet om sin omvendelse for hele skolen og delte ut Johannes-evangelier i korridorene. Det førte til at 200 studenter ble kristne og George utviklet sin nådegave til å vinne nye. Da han fikk høre at 70% av innbyggerne i Mexico ikke eide en eneste bibeldel selv om de var nabo til USA, verdens ledende utsenderland for misjonærer, la han en plan for sommerferien. Det var viktig at «alle skulle få sjansen til å høre evangeliet minst én gang».

I juni 1957 dro George og klassekameratene Dale Rhoton og Walter Borchard fra Chicago til Mexico City i en gammel Dodge lastebil fylt med spanske evangeliedeler og traktater. Dette fortsatte de neste tre somrene, en organisasjon for litteraturdistribusjon («Send the Light») ble startet og snart var de igang med Mexicos første kristne bokhandel.

Som student ved Moody Bibelinstitutt møtte George sin kone, Drena, som var sekretær ved filmavdelingen til Moody Radio. Hun hadde også misjonærkall, og etter et enkelt bryllup i januar 1960, droppet de bryllupsreisen og flyttet til Mexico for å drive bokhandelen. På vei dit ble bryllupskaken brukt som betaling for bensin!

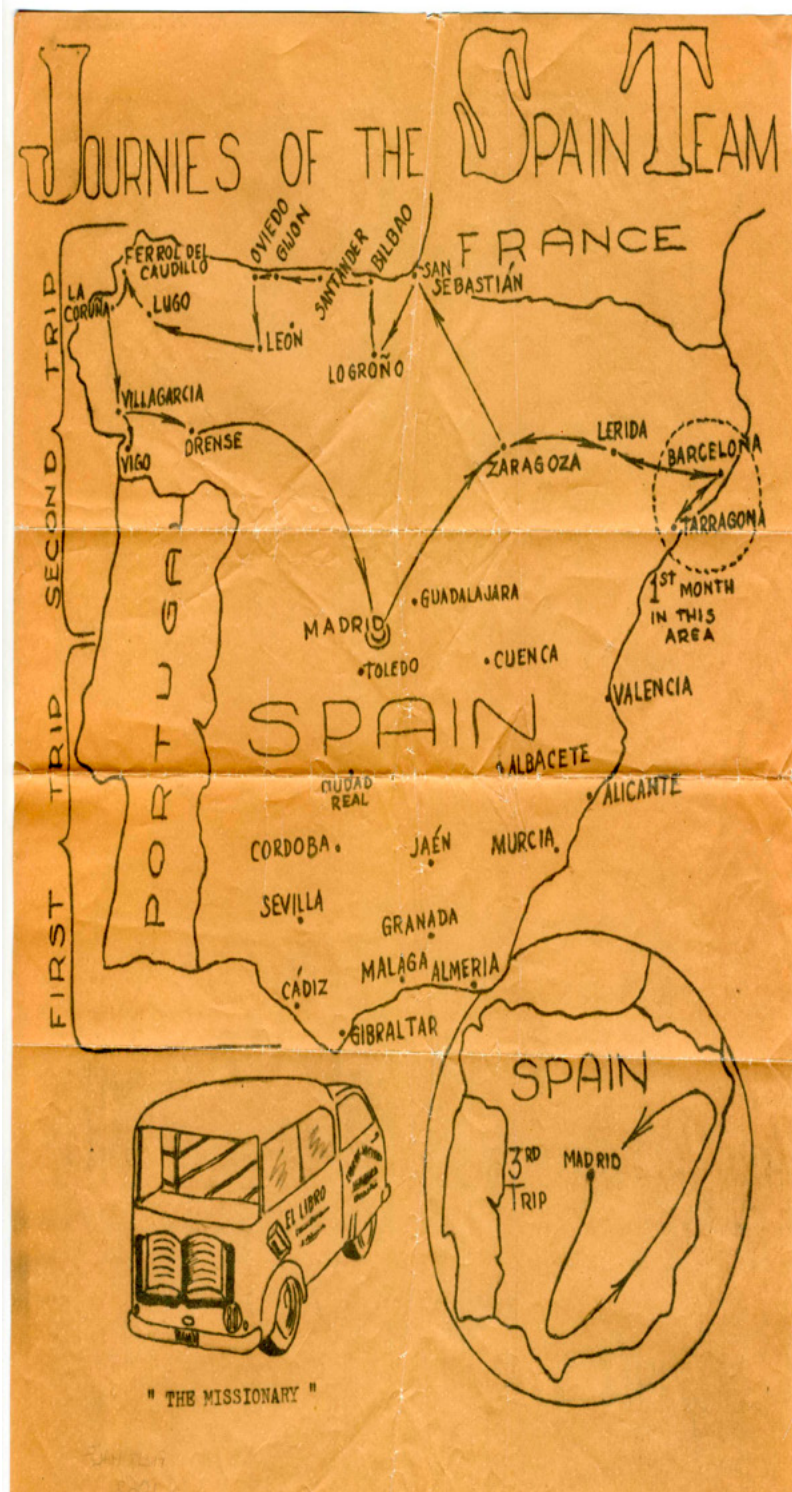
Over til Europa

Åtte måneder senere var arbeidet i Mexico godt etablert, og Verwers flyttet videre til Spania for å starte et lignende arbeid der. På den tiden var landet et fasistisk diktatur under General Franco. Religionsfriheten var begrenset, og kun den katolske kirke hadde lov til å spre kristen litteratur. Da den katolske kirken publiserte Det Nye Testamentet på spansk, ble dette en mulighet George og teamet brukte til å åpne bokhandel i Madrid. Dette var ikke en kristen bokhandel, men de solgte store mengder av ny-testamenter og «supplerende» materiell som la vekt på en personlig relasjon med Jesus. Ved å blande produktene minimaliserte de faren for å komme i myndighetenes søkelys, og dette var med på å forme Georges «misjons-DNA»: å finne kreative måter for å formidle evangeliet i nasjoner hvor det ikke var velkomment.

Senere samme år prøvde de å smugle kristne traktater inn i Russland. Da George var uforsiktig og kastet en ødelagt traktat ut av vinduet, tok det ikke lang tid før noen skjønnte at dette var forbudt litteratur og rapporterte hendelsen. Resultatet var KGB-forhør og rask deportasjon.

Likevel, det var ikke forgjeves. Besøket i Russland styrket beslutningen om at alle måtte få muligheten til å høre evangeliet minst én gang. Etter hvert kom visjonen, gjennom bønn, for hvordan dette kunne gjennomføres.

Fra en rasteplass fikk George øye på en gjeng med ungdommer som steg inn i en buss, og tanken slo ham: «Operasjon Mobilisering», og med dette, idéen om å anskaffe busser som kunne frakte team av ungdommer som ville dele troen med andre.

Kart som viser reiseruta til et av Spania-teamene på sekstitallet.

Arbeidet vokser

På sekstitallet var flyreiser en luksus få hadde råd til. Misjonsorganisasjoner ønsket folk med solid utdanning som reiste ut på livstid. Korttidsteam hadde ingen hørt om.

Betty Holt og Jean Davey, begge fra USA, tok båt over til Spania for å hjelpe til med arbeidet i Madrid like før jul 1960. Ett år senere kom det 25 amerikanere til, og disse ble delt inn i tre team. De arbeidet hovedsakelig i Spania, Frankrike, Nederland, Tyskland og Østerrike med å forberede og rekruttere medarbeidere for sommerkampanjen året etter. Jonathan McRostie, som senere ble OMs Europaleder, hadde ansvaret for organiseringen.

Teamene holdt møter i lokale menigheter på kveldstid og på søndager, og brukte formiddagene til å gå fra dør til dør og spre evangeliet gjennom traktater, bøker og samtaler. Lørdager fikk de med seg lokale ungdommer til traktatutdeling.

De ba Gud om 200 ungdommer for å nå Europa sommeren 1962. Bønnesvaret var over all forventning: Det kom 400 kristne ungdommer, ingen hadde trening i evangelisering, og antallet fortsatte å vokse.

Radikalt

«Kjærlighetens Revolusjon» og «Forsak alt for Kristus» var nøkkelbegreper: Budskapet om Jesus måtte proklameres så bredt som mulig selv om det var på bekostning av komfort, tid, penger og luksus. Det kunne bety å sove på gulvet i en kirke (eller i minibussen), lange arbeidsdager, ofte med lite penger og noen ganger lite mat - å spre evangeliet var viktigere enn personlige behov.

Traktater med tilbud om bibelkorrespondansekurs ble massedistribuert. Kristen litteratur og Bibler ble solgt eller gitt bort, og pengene brukt til drivstoff til bilen eller mat til teamet. Budskapet ble forkynt gjennom gatemøter, filmkvelder, husbesøk og samtaler. Bønn var høyt prioritert, og hver morgen samlet teamet seg til bønn og bibelstudier.

Sommerkampanjer

Sommeren 1963 kom det bortimot 2.000 medarbeidere fra 30 land, inkludert 700 fra Storbritannia! I løpet av tre sommer-måneder samarbeidet teamene med 400 lokale menigheter og 25 misjonsorganisasjoner. Noen steder opplevde de motstand mot arbeidet og stadige arrestasjoner og politiforhør.

Betty Holt var jenteleder for et team som reiste gjennom fem av de seks provinsene i Andalucia, Spania. Fortsatt under Franco, var folk redde for protestanter, men de hadde en lengsel etter Guds ord. «I de fleste landsbyene kunne vi nokså fritt dele ut traktatene til alle vi møtte, men bare for å se at presten senere rev dem i stykker,» minnes Betty.

Frykten for å bli arrestert forsvant gradvis da de oppdaget at arrestasjoner ofte førte til de beste samtalene - de fikk dele evangeliet med politiet! «Sommeren i Spania forberedte meg for arbeid i kommunistland,» forteller Betty, «jeg lærte å forholde meg til politiautoriteter, og det var en test på min villighet til å gå i fengsel eller lide for evangeliets skyld.»

Lillis Herborg Haldorsen var blant de første norske som reiste ut. Hun var med på sommerkampanjen i Frankrike i 1968, etter å ha hørt om OM på Capernwray Bible School i England. Senere giftet hun seg med Roar, og de grunnla OMs arbeid i Norge i 1980.

Sommerkampanjene fortsatte og team ble sendt til stadig flere land, inkludert land bak det såkalte «Jernteppet», hvor de smuglet Bibler til hemmelige troende i det kommunistiske Sovjetunionen. Senere ble det organisert korttidsteam til påske og jul, og i dag finnes det muligheter hele året og i alle verdensdeler. Metoder og steder har endret seg, men korttidsteam er blitt en hovedport til langtidsmisjon for OM og mange andre organisasjoner.

OMs radikale livsstil

På 60-tallet utfordret Vestens ungdommer det etablerte, og kallet til radikal disippeltjeneste både i livsstil og filosofi passet godt.

«Det spanske manifest» skrevet av OMere i 1961 viser litt av tidsånden: «25 ungdommer som elsker Jesus» og «Jesus var revolusjonær!» Videre skrev de om Jesu lære: «Tenk deg: Elsk dine fiender. Den som vil være stor blant dere skal være en tjener. Samle dere ikke skatter på jorden.

Den som ikke forsaker alt for min skyld kan ikke være min disippel... Jesus brøt med kulturelle mønstre, Han kom for å gi! Om vi tok Jesu prinsipper bokstavelig, ville det uten tvil resultere i en verdensvid revolusjon... Det stemmer at vi er en liten gruppe kristne ungdommer, men vi har bestemt oss for, ved Guds nåde, å leve etter Jesu lære og evangelisere verden. Vi vil fortsette helt til hvert menneske har hørt evangeliet.»

OM var radikal i fostringen av multikulturelle, internasjonale team. Åpenheten og den enkle livsstilen ble et vitnesbyrd i land hvor vestlige misjonærer var kjent for å ha en høyere levestandard enn befolkningen ellers. Teamene bodde som regel sammen, og i rekrutteringsbrosjyren for team til India i 1969 sto det «bo, spis, sov, be, forkynn og studer sammen med unge mennesker fra India, England, Amerika, Afrika og Europa.»

Attraksjonen inkluderte «sov på gulvet og spis maten fra bananblader.»

For at alle skulle få høre evangeliet minst én gang, ble OM-teamene «listige som slanger og enfoldige som duer» i sine metoder for å spre litteratur og nå ut. Noen team delte ut traktater i postkasser om natten for ikke å bli tatt av politiet. Hemmelige rom ble installert i biler som kunne brukes til å smugle bibler til takknemlige menigheter bak «Jernteppet». I «frie» land ble litteratur solgt i store mengder, også for å ha nok penger til mat og bensin.

Sommerkonferanse i Frankrike på sekstitallet.

Det var viktig for OM å bygge ned barrierer mellom menigheter og organisasjoner. På den tiden var det uvanlig at organisasjoner ga lederansvar til ungdommer eller at vestlige misjonærer underordnet seg nasjonalt lederskap. Georges eksempel med å 'vandre i lyset' og innrømme egne svakheter og be om tilgivelse, en praksis han har fortsatt med inntil i dag, holdt bevegelsen sammen og motiverte andre til å gjøre det samme.

George Verwer skriver i et tilbakeblikk: «Da jeg var en ung kristen hadde jeg tendenser til ekstremisme og super-åndelighet. Hvis jeg ikke hadde lært å akseptere den menneskelige faktor i meg selv og andre, ville jeg snart vært ute av tjenesten.» OM er blitt hva det er i dag på grunn av tusener av radikale støttespillere, de som har bedt trofast i årevis, de som offervillig har gitt penger til team og prosjekter, og de som entusiastisk har utfordret andre til å bli med i bevegelsen.

Dagens internasjonale leder, Lawrence Tong, sier at det fortsatt er plass for fanatikere og for en radikal livsstil: «Gud bruker fanatikere, disse intenst fokuserte individer i vår midte, til å utfordre oss og gjøre de endringer vi trenger for å vokse og utvikle oss. Vi må gi plass for dem som er annerledes enn oss selv og som presser oss til høyere mål og nytenkning. 'Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.' (Matt. 22,37). Dette er den beste form for fanatisme jeg vet om!»

Artiklene er skrevet av Greg Kernaghan, Anne Marit Viljoen og Patrick Wood

Tidligere leder OM-Norge

ANNE MARIT VILJOEN

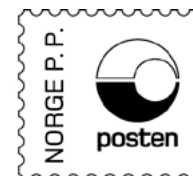
© 2016 Operasjon Mobilisering Norge

Tangen 11, 4608 Kristiansand

Telefon 380 99 765

info.no@om.org

www.no.om.org

Sekondi, Ghana ::
Rebecca (USA) sammen med en gutt fra 'Father's Home' barnehjem.
© Copyright OM

Misjonærer søkes for langtid

Church Relations Director

Norway

Field Personnel Officer

Norway

Finance/Financial Development Manager

Norway

Loving Kids with Special Needs

Albania

Social Worker

Macedonia

Machinist

Logos Hope

Misjonærer søkes for korttid

St. Patrick's Challenge 2017

Dates: Mon 13 Mar – Mon 20 Mar 2017

Apply by Tue 31 Jan 2017

Cost: 3,635 NOK

Hungary

Off The GRID NZ - 02

Dates: Mon 13 Mar – Fri 21 Apr 2017

Apply by Mon 20 Feb 2017

Cost: 14,000 NOK

New Zealand

Freedom Challenge Canada

Dates: Thu 17 Aug – Sun 20 Aug 2017

Apply by Wed 12 Apr 2017

Cost: 4,250 NOK

Canada

Mer Info : info.no@om.org www.no.om.org Telefon 380 99 765